

[Lorentzen.]

meget om dette lovforslag, hvis ikke det ærede medlem hr. Carl P. Jensen havde givet mig en naturlig anledning til at komme med et par modbemærkninger. Jeg tvivler ikke om, at den højtærede boligminister har haft en redelig vilje til at komme de folk til hjælp, der har bygget i tillid til, at kapitel V. A. ville forblive uændret. Vi ved alle sammen, at det er blevet en komplet skuffelse, og at årsagen til skuffelsen må søges i den lov af 23. juni 1956, hvis gennemførelse betød visse ændringer i grundlaget for vurdering af landets ejendomme.

Det, vi derfor bør tilsigte i dette øjeblik, er at hjælpe de folk, der har bygget i tillid til den boligstøttelovgivning, der er vedtaget af det høje ting, og hvorefter de kunne bygge, hvis de havde ca. 30 pct. af opførelsessummen selv. Vi må ændre den tilstand, vi befinder os i; den er langt sortere, end det høje boligministerium giver udtryk for. Jeg har set nogle tal i de sidste dage, der viser, at den nye vurderingsform betyder godt 5 000 kr. mindre i statslån pr. lejlighed.

Jeg kan ikke se, at der behøves så forfærdelig mange ændringer i loven for at nå til det rigtige resultat. Man kan efter min mening ganske simpelt se delvis bort fra loven af 23. juni 1956, som trods alt griber bevidst ind i loven af 1955 og gør det på en måde, der ikke er forenelig med denne lov. Dengang fik vurderingsmændene som bekendt meddelelse om, at de skulle foretage en vurdering til stempelefterretning, og at denne vurdering ikke skulle være identisk med vurderingen til ejendomsskyld. Man kunne formentlig godt være gået den samme vej igen, men der er mange, der er bange for at gå den vej, og så ser jeg ikke rettere, end at det bedste må være at finde en anden vurderingsform, således at man kan nå det resultat, der var tilsigtet med kapitel V. A.

Jeg synes ikke, det er rigtigt, at man pludselig sætter beregningsgrundlaget ned til 100 pct. af kreditforeningslånet. Jeg ved godt, at der kan stilles nogle matematiske regler op om, at man derved kan nå det rigtige;

men den betragtning har jeg ikke så forfærdelig meget tilovers for; den kan se godt nok ud på papiret, men jeg tror ikke, man når det rigtige resultat.

Jeg vil afgjort vende mig imod, at man forhøjer lånegrænsen til 85 pct. af vurderingen; jeg og mit parti vil arbejde for, at man bliver stående ved en lånegrænse på 75 pct. Jeg kan nemlig ikke med god samvittighed det ene øjeblik gå ind for, at de økonomisk svagest stillede skal nøjes med den lånegrænse, vi gik ind for, og så det næste øjeblik gå med til at forhøje lånegrænsen væsentligt for folk, som ejer flere midler. Det er ikke min tankegang. Min tankegang er kort og godt den, at man må søge at kalde på det private initiativ i boligbyggeriet og prøve på at nå frem til en afvikling under en eller anden form — og kapitel V. A., tidligere kapitel VIII. A., er velegnet til at løse denne opgave.

Må jeg dernæst sige, at jeg ikke er ganske klar over, hvorfor renten skal sættes op. Ja, jeg ved jo nok, at der er noget, der hedder markedsrenten, og at man ikke er nået op til den endnu, samt at man opererer med 5,5 pct. i lovforslaget mod de nuværende 4,5 pct., og jeg ved også nok, at man nu ønsker at sætte de 5,5 pct., der er tale om for etagebyggeriets vedkommende, op til 6,5 pct. Det vil måske i denne forbindelse være rigtigt at spørge den højtærede boligminister: hvad er markedsrenten i dag? Er markedsrenten ikke 7 pct.? Men er det det, de sociale boligselskaber betaler i dag? Betaler de ikke kun 6 pct., skønt der står i loven, at de skal betale markedsrenten? Det kunne vi måske også få opklaret i udvalget, hvor vi vil tillade os at stille disse spørgsmål igen.

Her står vi altså over for et byggeri, der ikke nyder statsstøtte under anden form end den, at det får et lån af en eller anden størrelse og inden for en bestemt lånegrænse. Statens risiko må derfor være temmelig begrænset, og statens tilskud bliver i hvert fald kun renten.

Jeg kan til slut sammenfatte min opfat-